

www.nevo.co.il

בשפ 3674/11 יחזקאל גרינבאום נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3674/11

כבוד השופט ח' מלצר
יחזקאל גרינבאום

בפני:
העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי ירושלים מיום
14.04.2011 בת"מ 19067-04-11 שניתן על ידי כב' השופט ר'
יעקובי

תאריך הישיבה: ט"ו באייר התשע"א (19.05.11)

בשם העורר: עו"ד יפית וייסבוך

בשם המשיבה: עו"ד גלי פילובסקי

להחלטה בעליון (19-05-2011): [בשפ 3674/11 יחזקאל גרינבאום נ' מדינת ישראל](#) שופטים: ח' מלצר, עו"ד: גלי פילובסקי, יפית וייסבוך

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' יעקובי), אשר הורה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו, נוכח אי התייצבותו למשפט.

אביא להלן את הנתונים הרלבנטיים לעניין.

2. בעקבות הסדר טיעון – העורר הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן (להלן: כתב האישום), של מעשה מגונה ומעשה סדום בקטין, שנעברו במהלך שנת 2007, אז שימש העורר כגבאי בבית כנסת בירושלים. על פי עובדות כתב האישום,

3. --- סוף עמוד 1 ---

4. שהעורר הודה בהן, המתלונן, יליד 1993, סובל מלקות שכלית ונפשית, הגיע מספר פעמים לבית הכנסת וביקש כי העורר יאפשר לו לשמש כחזן. העורר, אשר היה מודע למגבלתו השכלית ולמצבו הנפשי של המתלונן קשר עמו קשרי חברות ונהג לתת לו אוכל, שתייה ודמי כיס בהזדמנויות שונות. באחת הפעמים, בעת שהעורר הסיע את המתלונן לביתו, הוא עצר את רכבו בחניון הסמוך לביתו של המתלונן וביקש ממנו לשפשף את איבר מינו. בהזדמנות אחרת, ביקש העורר מהמתלונן לעלות לחדר בקומה השנייה של בית הכנסת, הכניסו לחדר, נעל את הדלת והגיף את הוילונות. בהיותם בחדר, נישק העורר את המתלונן וחיבקו ולאחר מכן הוריד את מכנסיו ותחתוניו וביקש מהמתלונן להתפשט. במהלך האירוע

החדיר העורר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן עד שהעורר הגיע לפורקן מיני מחוץ לישבנו של המתלונן. לאחר המתואר ברח המתלונן מהמקום ודיווח על המקרה להוריו. המתלונן פונה באמבולנס לבית חולים כשהוא סובל מקרעים בפי הטבעת.

5. הסדר הטיעון לא התייחס לעונש שיושת על העורר ובהקשר זה הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תעתור לעונש שלא יעלה על 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן והעורר יהיה רשאי לטעון נגדית כרצונו. לאחר הכרעת הדין הוסכם כי לקראת הטיעונים לעונש יוגשו לבית המשפט תסקיר מבחן ותסקיר נפגע עבירה.

6. ערב המועד שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש יצא העורר את הארץ ולא התייצב לדיון שנקבע לצורך זה, אשר היה אמור להתקיים בתאריך 4.10.2010. בתאריך 21.12.2010, הותלו איפוא ההליכים נגד העורר ובעקבות צו מעצר בינלאומי – נעצר העורר, בתאריך 10.3.2011, בשדה התעופה בניו-יורק והובא בהסכמתו לישראל.

7. נוכח ההתפתחויות הנ"ל, הגישה המשיבה בתאריך 12.4.2011 בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. לטענתה, קמה עילת מעצר כנגדו מכח סעיף 21(א)(1)(א) ל**חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים)** התשנ"ו – 1996, שכן קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחרר ינסה העורר לשבש הליכי משפט ולהתחמק מן הדין. לאחר שדן בבקשה החליט בית המשפט המחוזי הנכבד לקבל את הבקשה והורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. בית המשפט קבע כי התנהלותו של העורר בשלב שלאחר ההרשעה, ערב הטיעונים לעונש ובפרט ניתוק הקשר שמנע את המשך ההליכים בענינו במשך חודשים ארוכים לאחר ההרשעה – מצביעה על כך שלא ניתן לתת בו אמון, אף אם לא

8. --- סוף עמוד 2 ---

9. הפר פורמלית תנאי שחרור. נסיבות נוספות, אשר הצדיקו לדעת בית משפט המחוזי הנכבד את מעצר העורר עד תום ההליכים היו העובדה שהצדדים נמצאים לאחר הרשעה והצהרת המשיבה על כוונתה לעתור לעונש מאסר ממושך. בנסיבות אלה קיים חשש להימלטות העורר וכן קמה עילת מסוכנות נוכח הרשעתו. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי הנכבד כי אם בהמשך ההליכים יתאפשר לעורר לחזור בו מהודאתו, כפי שהצהיר העורר שבכוונתו לעשות, ייתכן שתהיה בבקשה שכזו, ככל שתאושר, תשתית לבקשה לעיון חוזר, אך בשלב זה אין מקום להידרש לטענה זו.

על החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד הגיש העורר את הבקשה שבפניי.

10. לטענת באת-כוח העורר, שגה בית המשפט המחוזי הנכבד בכך שדחה את בקשתו לשחרור בתנאים. לטענתה, כתב האישום הוגש בחלוף שלוש וחצי שנים מאז חקירתו ובמהלך התקופה האמורה וכן במהלך התקופה בה התנהל משפטו, היה העורר משוחרר, לאחר שלא התבקשו לגביו תנאים מגבילים כלשהם. לטענת באת-כוחו, אמנם הודה העורר ואף והורשע, אולם הוא לא היה שלם עם הודייתו. במהלך חקירתו הכחיש העורר את המעשים שיוחסו לו וטען כי המגעים עם המתלונן היו ביוזמת המתלונן ובהסכמתו, ללא ידיעת העורר על מגבלות המתלונן ולפיכך המעשים המיוחסים לו אינם בגדר עבירה פלילית. באשר

להשתלשלות האירועים לאחר הסדר הטיעון, טוענת באת-כוח העורר כי מעצרו נעשה בעודו בדרכו ללונדון, כאשר בידי כרטיס המשך לישראל וכוונתו הברורה היתה לחזור לארץ ולהסדיר את ענייניו המשפטיים בארץ. באת-כוח העורר מוסיפה כי אין הצדקה להמתנה להחלטה בדבר חזרת העורר מהודייתו, תוך הארכת מעצרו עד תום ההליכים בנסיבות האמורות. לטענתה ניתן לאיין את החשש לאי-התייצבות העורר על ידי הטלת ערובות ותנאים מגבילים מתאימים.

11. המשיבה טענה בפנינו מפי באת-כוחה כי אין להיעתר לערר. את הבסיס לטיעונה סמכה על העובדה שהעורר יצא מן הארץ יום לפני הטיעונים לעונשו, לתקופה ארוכה. יתר על כן בנסיבות העבירות הנדונות יש משנה תוקף למסוכנות העורר: זאת כעולה מהשלב בו נמצא ההליך המשפטי – לאחר הכרעת הדין, כך שחזקת החפות אינה קיימת עוד. כך מוסיפה באת-כוח המדינה כי המסר החברתי שיעלה מקבלת ערר זה, שעניינו בנאשם בעבירות חמורות, אשר ברח ועשוי להתהלך חופשי – יהיה קשה.

דיון והכרעה

--- סוף עמוד 3 ---

12. לאחר שמיעת טענות הצדדים ועיון בחומר שהוגש על ידם, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות. אפרט עתה בתמציתיות את הנימוקים להחלטתי זו.

13. מסוכנותו של העורר נלמדת מחומרת העבירות בהן הודה – מעשה מגונה ומעשה סדום בקטין. העורר יצא מן הארץ לאחר הכרעת הדין בעניינו ומנע את קיום שלב הטיעונים לעונש במשפטו. באת-כוח העורר טוענת כי במעשהו זה הוא לא הפר תנאי שחרור, יצא ברשות, וכוונתו לפני מעצרו בארצות-הברית היתה לחזור לארץ. דא עקא שבניגוד לטענה – כוונה זו לא מומשה עד שנעצר. בהקשר זה אציין כי אף אם לא הפר העורר במעשהו תנאי שחרור, התנהלותו האמורה, שמנעה את המשך קיום משפטו, אינה מאפשרת לתת בו אמון עוד, בייחוד כאשר חזקת החפות כבר איננה עומדת לו והופכת את החשש להימלטות ושיבוש הליכי משפט הנזכר בהוראת סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים – לממשי. השוו: בש"פ 7465/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.8.2005). בעניין זה אף נאמר בעבר כי "שיבוש הליכי משפט בעבר יכול שישמש אינדיקציה לשיבוש הליכי משפט בעתיד, אך אינדיקציה זו אינה מוסקת מאליה, כמובנת מאליה, מעצם הוכחה לכאורה של שיבוש הליכי משפט בעבר, אלא תלויה היא בטיבם של שיבושים אלה, בנסיבות ביצועם, בריבויים וכיוצא באלה." ב"ש 54/87 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (1) 141, 146 (1987). ראו גם: בש"פ 5890/91 טרודי נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (1) 553, 557-558 (1992); יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים, כרך א חלק ראשון, 300 (2008).

14. באשר לכוונת העורר לחזור בו מהודייתו, עניין זה עתיד להתברר בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, שאף ציין בהחלטתו כי אם בהמשך ההליך יינתן למשיב היתר לכך (דבר שאיננו שגרת), ייתכן שניתן יהיה לראות בכך תשתית לבקשה לעיון חוזר, וזו תצריך בחינת מכלול הנתונים מחדש עקב שינוי הנסיבות.

15. נוכח כל האמור לעיל – הערר נדחה.

ח' מלצר 54678313-3674/11

ניתנה היום, י"ט באייר התשע"א (23.5.2011).

שׁוֹפֵט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 11036740_K02.doc לד
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

--- סוף עמוד 5 ---

-

בשפ 3674/11 יחזקאל גרינבאום נ' מדינת ישראל

www.nevo.co.il

-